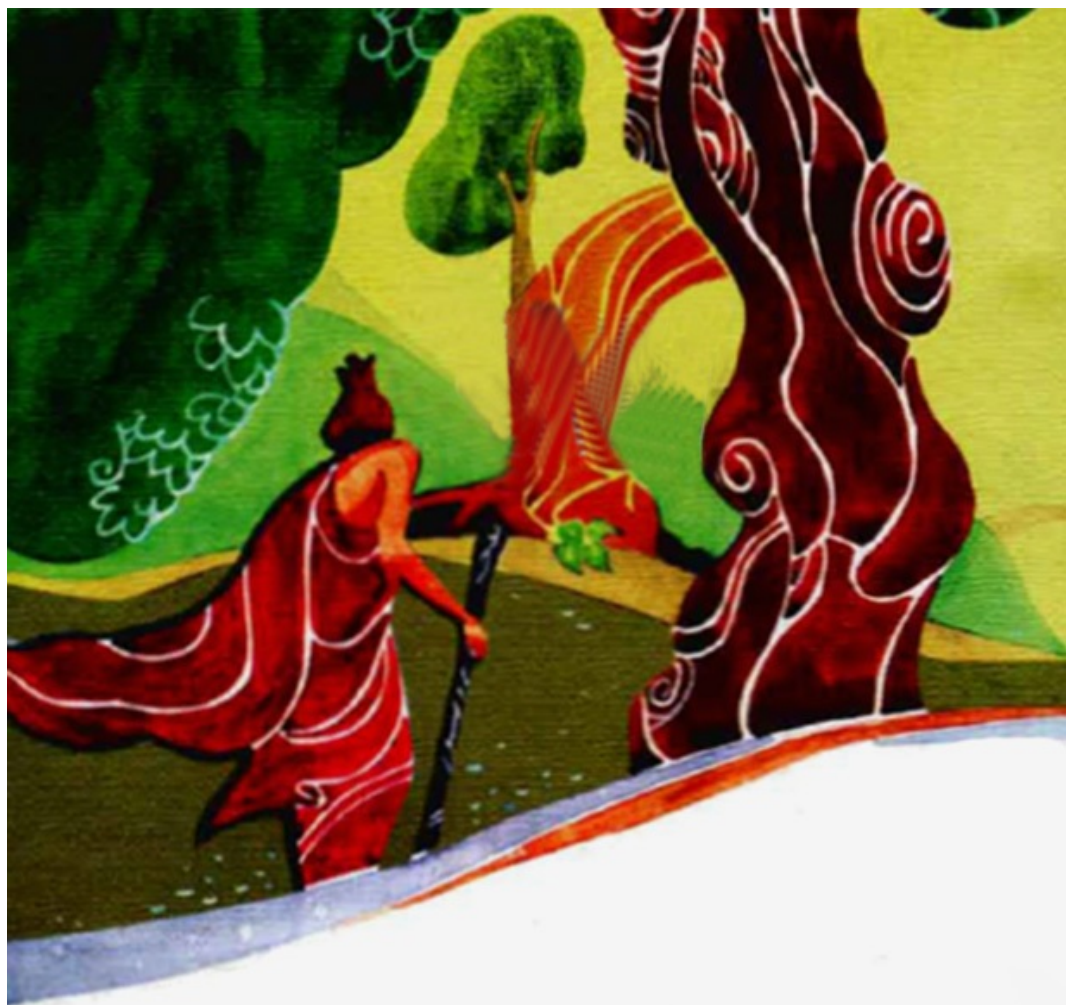

လေးသည်တော်ရှင်ရသေ့နှင့်
ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုဝတ္ထုရှည်

ချစ်ဦးညို

“သမဏဂုတ္တိ ဆိုတာ သင်လား”

“အဲဒါ ကျုပ်နာမည် ပဲ”

“ထိုက်ထိုက်တန်တန် အသပြာရစေ့မယ်။ ရွပ်ရွပ်ချွံချွံကော လုပ်နိုင်ပါ့မလား”

“ကျုပ်က စကားရည်တာ မကြိုက်ဘူး၊ ဘာလုပ်ရမလဲပြော။

ဘယ်လောက်ပေးမလဲ ပြော”

“လုပ်ရမှာ က လူသတ်ဖို့။ ပေးမှာ က အသပြာ တစ်ထောင်”

“လူသတ်ပြီး စီးပွားရှာ ကျုပ်အလုပ်ပဲ။ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ အသပြာကို ကြို
ပေးရမယ်”

“အသပြာယူသွားပြီး အလုပ်မလုပ်ရင်ကော”

“သမဏဂုတ္တိမှာ ဘယ်တုန်းကမှ အဲဒီ လိုမျိုး မရှိခဲ့ဘူး။ မယုံရင် မအပ်နဲ့။ ဒါပဲ”

“နေပါဦး ... နေပါဦး ... သမဏဂုတ္တိက”

တိတ္ထိတို့အချင်းချင်း တီးတိုးတိုင်ပင်ကြသည်။ ထို့နောက် အားလုံး
သဘောတူလျက် ...

“ကိုင်း ... ရော့ ... အသပြာ တစ်ထောင်”

“ဟုတ်ပြီ ... ဘယ်တော့ လုပ်ရမှာ လဲ”

“အခုပဲ သွားလုပ်တော့။ ဣသိဂီလိတောင်ရဲ့ နံပါး တစ်နေရာကိုသွား”

“ပြီးတော့ကော”

“အဲဒီ တောင်နံပါးမှာ အညိုရောင် ကျောက်လွှာရှိတယ်။ ပိုပြီး ညိုတဲ့ ကျောက်ဖျာကြီး တစ်ချပ်လဲရှိတယ်”

“အဲဒီ ကျောက်ဖျာပေါ်မှာ ထိုင်နေတဲ့သူကို သတ်ရမယ်။ အပြီးအပြတ် သုတ်သင်ရမှာ နော်”

“အဲဒါက ကျုပ် အလုပ်ပါ။ အသက် ဘယ်လိုထွက်သွားမှန်းတောင် မသိလိုက်ရတဲ့ သတ်ခြင်းနည်းမျိုးစုံ ကျုပ်တတ်တယ်”

“သင့်အစွမ်း ယုံပါတယ် သမဏဂုတ္တိက။ သို့သော် အခု ရှင်းပစ်ရမှာ က ကျုပ်တို့ တိတ္ထိတွေ အတွက် အရေး အကြီးဆုံး .. အဲ .. အန္တရာယ်အကြီးဆုံး ဖြစ်နေလို့ ပြောတာပါ”

“အဲဒါ သင်တို့ကိစ္စပဲ။ ကျုပ် စိတ်မဝင်စားဘူး။ ကျုပ်သတ်ရမယ့် သူဟာ ဘုရင်တစ်ပါး ဖြစ်စေဦး၊ မိန်းမချော တစ်ယောက် ဖြစ်စေဦး၊ ကလေးငယ် တစ်ယောက် ဖြစ်စေဦး၊ ဘီလူး တစ်ကောင် ဖြစ်စေဦး ... အဲဒါတွေ ဟာ ကျုပ်အတွက် ဘာမှ အရေး မပါဘူး။ ကျုပ် အခု အသပြာ တစ်ထောင် ယူထားတယ်။ အဲဒါနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့အလုပ် ကျုပ်လုပ်တယ်။ ဒါပဲ”

“သမဏဂုတ္တိက ... အခု သင်သတ်ရမှာ က ဘုရင်လဲမဟုတ်ဘူး။ မိန်းမချောလဲ မဟုတ်ဘူး။ ကလေးငယ်လဲ မဟုတ်ဘူး။ ဘီလူးတစ်ကောင်လဲ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ”

တိတ္ထိတို့ အချင်းချင်း တိုင်ပင်ကြပြန်သည်။ ထို့နောက် တစ်ယောက် စီ အလှည့်ယူ၍ ပြောကြသည်။

“အဲဒီ သူက နတ်ပြည်သွားခဲ့ပြီး နတ်ပြည်မှာ ရဟန်းဂေါတမရဲ့ တပည့်တွေ ကို တွေ့ခဲ့ရတယ် လို့ ပြောတယ်”

“အဲဒီ သူက ငရဲပြည်သွားခဲ့ပြီး ငရဲပြည်မှာ ငါတို့ တိတ္ထိတွေ ရဲ့ တပည့်တွေ ကို

တွေ့ခဲ့ရတယ်လို့ပြောတယ်”

“သူ့အဲဒီလိုလျှောက်ပြောလို့ငါတို့မှာတပည့်ပရိသတ်အခြွေအရံတွေလျှော့ပါးကုန်တယ်”

“လာဘ်မူဇာန် သက္ကာရတွေလဲ ဆုတ်ယုတ်ကုန်တယ်”

ဒေါသအငွေ့အလှုံတို့ဖြင့် မျက်စိများ ပြူးကာ၊ မျက်နှာများ နီကာ တံတွေ သီးမတတ် ပြောနေကြသော တိတ္ထိများ ကို သမဏဂုတ္တိသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကြည့်ရှင်းခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် လည်ချောင်းသံကြီးဖြင့် အော်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို ဒါတွေ ပြောမနေကြစမ်းနဲ့။ ဣသိဂိလိ တောင်နံပါး အညိုရောင် ကျောက်လွှာ ကျောက်ဖျာပေါ်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ ကျုပ် ရှင်းပစ်ရမယ့် ယစ်ကောင် ဘယ်သူတုန်း။ ဒါပဲ ပြော”

တိတ္ထိများ အားလုံး တစ်သံတည်း ဖြေလိုက်သည်။

“မောဂ္ဂလာန်မထေရ်။ ရဟန်းဂေါတမရဲ့ လက်ရုံး”

သမဏဂုတ္တိသည် ညှင်းပန်းနှိပ်စက် နည်းမျိုးစုံ သတ်ဖြတ် သုတ်သင် နည်းမျိုးစုံကို ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်သော်လည်း အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်ကို လုပ်ကြံဖို့ အရေးမှာ မူထင်သလောက် လွယ်ကူလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ကြိုတွက်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ကိုယ်တော် အလုပ် မလုပ်တော့ဘဲ သူတပည့် လက်မရွံ့ လူဆိုးများ ကိုပါ အကူအညီခေါ်ထားပြီး ဣသိဂိလိ တောင်ခါးပန်းတစ်ဝိုက်မှာ အစုခွဲ၍ နေရာချလိုက်၏ ။ အကယ်၍ တန်ခိုးကြီးသော မထေရ်သည် သူ၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ကို အသုံးပြုပြီး တစ်နည်းနည်း ဖြင့် ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားပါက လွတ်မြောက် မသွားနိုင်အောင် အထပ်ထပ် လူစုခွဲ၍ နေရာချထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သမဏဂုတ္တိက ကိုယ်တိုင်ကမူ လက်ရွေးစင် လက်မရွံ့ တပည့်များ နှင့် အတူ မထေရ်ရှိနေရာ တောင်နံပါး ကျောက်ညိုချပ် ကမ်းပါးယံဆီသို့ ဝိုင်းရံကြလေသည်။

သမဏဂုတ္တိက တွက်ထားသည့် အတိုင်းပင် ဖြစ်လာခဲ့၏ ။

ကျောက်ညိုချပ်လွှာပေါ်၌ ထိုင်နေသော ရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်ကြီးကို တောင်ခိုး၊ မြူငွေတို့အကြားမှာ အထင်အရှား တွေ့မြင်လိုက်ရသော်လည်း သူတို့လူစု ဝိုင်းအုံ့ခုန်အုပ် လိုက်ကြ ချိန်တွင် ကား မထေရ် ပျောက်ကွယ်သွား၏။ တန်ခိုးဖြင့် ပျံကြွတော် မူသော ရှင်မောဂ္ဂလာန် မထေရ်သည် ဤသို့ဖြင့် တစ်ကြိမ်မှ နှစ် ကြိမ် ... သုံးလေးကြိမ် ငါးကြိမ် ခြောက်ကြိမ်အထိ လွတ်မြောက် သွားခဲ့သည်။

ခြောက်ရက်လုံးလုံး လုပ်ကြံမှု အထမမြောက် ဖြစ်လာသော အခါ သမဏဂုတ္တိကသည် အပြင်းအထန် အမျက်ဆူပွက် လာတော့သည်။ အသပြာတစ်ထောင်ယူ၍ အခစား လူသတ်ပေးသော အလုပ်ဟူ၍ မထင်တော့ဘဲ မိမိကိုယ်တိုင်ပင် ရှင်မောဂ္ဂလာန်ကို မသတ်ရ မနေနိုင်တော့သည်အထိ ဖြစ်လာသည်။

ခုနစ် ရက်မြောက်သော နေ့သို့ တိုင်ခဲ့၏ ။

အရှင်မြတ်ကြီးအား ရှေးရှေးဘဝတစ်ခုမှာ ပြုခဲ့ဖူးသော အပရာ ပရိယဝေဒနီယကံသည် အခွင့်သာခဲ့လေပြီ။ နန္ဒောပနန္ဒ နဂါးမင်းကို ဆုံးမခြင်း၊ ဝေဇယန္တုပြသ နိက္ခိ တုန်လှုပ်စေခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ခြင်း၊ သို့လျှင် စွမ်းပကားကြီးမားသော တန်ဖိုး အာနုဘော်သည် တစ်ခုသော အကုသိုလ် ကံ၏ အာနိသင်ကြောင့် အားနည်း ပျောက်ကွယ်သည့် အဖြစ်သို့ ရောက်သွားခဲ့၏ ။

တစ်စုံတစ်ရာသော ကာလပတ်လုံး အခွင့်မရသဖြင့် ပြာဗုံးအုပ်သော မီးကျိုးစုနယ် ရှိခဲ့ရာမှ ယခုအခါကား ပြာမှု နိတို့ လွင့်သွားခဲ့ပြီ။ မီးကျိုးစုသည် ရဲရဲ ညီးညီးတောက်ခဲ့ပြီး အပရာပရိယဝေဒနီယ ကံမှ လွတ်သူ ဟူ၍ မရှိ။ မယားငယ်စကားကို နားဝင်လျက် အမိအဘတို့ကို သေစေလိုသည် ဖြစ်၍ လှည်းဖြင့် တော် အရပ်သို့ ဆောင်ယူ၊ လူသူပြတ်သော တောခေါင်ခေါင်တွင် ခိုးသားဓားပြတို့ အဝိုင်းခံရလေဟန် ပရိယာယ်ပြု ခိုးသားဓားပြတို့က ရိုက်နှက်ဘိသကဲ့သို့ အမိအဘတို့ကို ရိုက်နှက်၊ ထိုအခါ မျက်စိကွယ်လုနီးပါး အမြင်အားနည်းကြသော မိဘတို့က အကယ်ပင် ခိုးသား ဓားပြများ ဟု ထင်မှတ်ကာ ...

“သားလေးရော ... လွတ်အောင်ပြေး ... လွတ်အောင်ပြေး။ တို့ကို ထားခဲ့ ...” ဟု ဟစ်ပြေး ထိုအခါကျမှ သားမိက်သည် ငါမှာ ပါပေါ့ဟု နောင်တရကာ ဓားပြတို့ ပြေးလေဟန်ပြု၊ ဒဏ်ရာတွေ ကို ပြုစု၊ မိဘများ ကို အိမ်သို့ ပြန်လည်ဆောင်ယူ ...။

ထိုမကောင်းမှု ကံက အစွမ်းပြခဲ့ပြီ။ သားကောင်ကို မြင်သော အမဲလိုက်ခွေးသည် သားကောင်ပြေးရာ ပုန်းရာသို့ ထက်ကြပ်လိုက်ကာ၊ အရအမီ ဖမ်းယူလိုက်ဝါးသကဲ့သို့ မကောင်းမှု ကံသည် တစ်သံသရာလုံးလုံး အစဉ်ထပ်ကြပ်လိုက်လာခဲ့ကာ၊ အခွင့်မသာ ရှိခဲ့ရာမှ ယခု ရဟန္တာမြတ်ကြီး ဘဝကျကာမှ အရအမီ ဖမ်းယူလိုက်ပြီ ဖြစ်၏ ။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ချေ။ သမဏဂုတ္တိကကား ဣသိဂီလီတောင် တစ်ကြော၌ ပဲ့တင်မြည် ဟီးသည်အထိ တဟားဟား ရယ်မော ဟစ်ကြွေး အောင်ပွဲခံလေသည်။

“သမဏဂုတ္တိက လက်ကနေ လွတ်မတဲ့လား။ ပျံတက်ပါဦးလား၊ ကောင်းကင်ဆီကို၊ ဟင် ... ခြောက်ရက် ခြောက်ကြိမ်တိုင်တိုင် ငါ့ကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ ရဟန်း ... အခု ခုနစ် ရက်မြောက်နေ့မှာ ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ။ ကိုင်း ... ယူထားတဲ့ အသပြာတစ်ထောင်ထဲက ဟောဒီမှာ ... အသပြာ တစ်ရာဖိုး”

မထေရ်မြတ်ကြီး၏ အရိုးတို့သည် ကွဲအက်သွား၏ ။

လာလေရော နောက်တစ်အသပြာတစ်ရာဖိုး အရိုးတို့ ကျိုးပဲ့လာလေရော၊ နောက်ထပ် အသပြာ တစ်ရာဖိုး၊ အရိုးတို့ ကြွေမွှ၊ လာလေရော လာလေရော စိတ်ရှိတိုင်း ထုရိုက် ထိုးနှက်ခြင်းတို့၏ အဆုံးဝယ် ...

“မှတ်ဟ ... အသပြာ တစ်ထောင်ဖိုး ပြည့်အောင် အရစ်ကျ အရစ်ကျနဲ့ စီရင်လိုက်တာ မှတ်ဟ ...”

အရိုးတို့သည် ဆန်ကျိုး ဆန်ကွဲကဲ့သို့ ရှိနေပြီ။ သွေးတို့သည် မည် သည် နေရာမှ ယိုစီးထွက်သွန်သည်ဟု မသိရအောင် အလူးလူး အလိမ်းလိမ်း ချင်းချင်းရဲခဲ့ပြီ။

“ကိုင်း ... မူ နို့မူ နို့ညက်ညက် ကျေပြီး သေရော မဟုတ်လား”

သမဏဂုတ္တိက နှင့် သူလူများ က အရှင်မြတ်ကို ချုံပုတ်တစ်ခုထဲသို့ ပစ်ချကာ ထွက်သွားကြ လေသည်။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်ကား အဆုံးစွန်သော ကာလသို့ ချဉ်းကပ် ရောက်ရှိကာနီး၌ သတိရ၍ ကိုယ်တော် ကို ဈာန်တည်းဟူသော ကြိုး ဖြင့် ရစ်စည်းခိုင်ခံ့စေလျက် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်ခဲ့လေသည်။

*

အာယုသင်္ခါရကို လွတ်ပါတော့အံ့ဟု ... မြတ်စွာ ဘုရားအား လျှောက်ထားပြီးသော အခါ အရှင် မောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် ဘုရားရှင် မိန့်တော် မူသည့်အတိုင်း တရားဟောပြီးနောက် ဘုရားရှင်အား ရှိခိုး၊ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက် အထူးထူးအပြားပြားသော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြကာ ဣသိဂီလိတောင် နံပါး ညိုသော အဆင်းရှိသည့် ကျောက်ဖျာပြင်ထက်မှာ ပင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော် မူခဲ့လေသည်။

“လက်ဝဲတော် ရံ၊ တန်ခိုးအရာ ဧတဒဂ်ရှင် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်မြတ် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော် မူပြီ” ဟူသော သတင်းက ထက်ဝန်းကျင်အနှံ့သို့ ပျံ့နှံ့သွားကာ နတ်ပြည်၊ လူပြည်၊ နဂါးပြည်၊ ဂဠုန်ပြည် စသည် အားလုံး အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်။

*

ကာမာဝစရနတ်ပြည် ခြောက်ထပ်မှ နတ်များ နှင့် လူ့ပြည်မှ လူများ တို့ ယူဆောင်
လာကြသည့် နံ့သာ၊ ထင်း၊ အခိုးအထုံတို့ဖြင့် ကိုးဆယ့်ကိုးတောင် မြင့်သော စန္ဒကူး
ထင်းပုံတော် ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာ၏ ။

မြတ်စွာ ဘုရား ကိုယ်တိုင်တော် ပင် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်၏
အလောင်းတော် အနီး၌ ရပ်လျက် စန္ဒကူးထင်းပုံ၌ ရုပ်ကလာပ်တော် ချစေသည်။ လက်ဝဲတော်
ရံ ရဟန္တာ အရှင်မြတ်ကြီးအား နောက်ဆုံးအ ဖြစ် ပူဇော်ကြသည့် ပရိသတ်ကား မကြာ
စဖူးအောင်ပင် အထပ်ထပ် ပြည့်လုံလေသည်။

နတ်များ ၏ အကြား၌ လူများ ၊ လူများ ၏ အကြား၌ နတ်များ အစဉ်အားဖြင့် ပင်
နတ်များ ၏ အကြား၌ ဘီလူးများ ၊ ဘီလူးများ အကြား၌ ဂန္ဓဗ္ဗန္တယ်များ အကြား၌ နဂါးများ ၊
နဂါးများ အကြား၌ ဂဠုန်များ ၊ ဂဠုန်များ အကြား၌ ကိန္နရာများ အခြားအလပ်မရှိ
တည်ကြသည်။

ထိုသို့ ပရိသတ်တို့ ဆောင်ယူလာကြသည့် ထီးများ မှာ လည်း ရွှေရောင်
ငွေရောင် ၊ ပတ္တမြားရောင် ၊ နီလာရောင် တို့ဖြင့် ပြုံး ပြုံး ပြက် နေကြသည်။ ထိုထီးများ
အကြား၌ ရွှေစာမရီသားပြီး ယပ်များ သည် လည်းကောင်း၊ အသွေးအရောင် စုံသော
တံခွန်တို့သည် လည်းကောင်း၊ အလှုပ်အနွှံ့ အငဲ့အပျောင်း ညွတ်ကိုင်း လှုပ်ယမ်းကာ ဝပ်တွား
ပူဇော်ကြသည်။

ထိုစဉ်မှာ ပင် ထူးကဲလှသော အခြင်းအရာ တစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာ၏ ။
ယင်းကား သင်္ချိုင်းတော် ၏ ထက်ဝန်းကျင် တစ်ယူဇနာ ရှိသော အရပ်တို့၌ ပန်းမိုးမြိုင်မြိုင်

ရွာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မစ်သော ထိုပရိသတ်တို့သည် ခုနစ် ရက် တိုင်တိုင် ပူဇော်ကြပြီးသည်၏ အဆုံးတွင် မှ အရှိစွာမနတော် ဖြင့် နောက်ဆုံး ပူဇော်ကြသည်။ ထို့နောက် ကြွင်းသော ဓာတ်တော် တို့ကို ဘုရားရှင်၏ မိန့်တော် မူချက် အတိုင်း ဝေဠု ဝန်ကျောင်းတော် တံခါးမုခ်ဦး၌ စေတီတည်ကြသည်။

ခမ်းနား ထူးကဲလှသော ထို အခြင်းအရာသည် တရားသဘင်၌ တသသ ပြောစရာလည်း ဖြစ်လာသည်။

“ငါ့ရှင်တို့ ... အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်မြတ်ကြီးက ဘုရားရှင် ထံတော် မှာ ပရိနိဗ္ဗာန် မပြုခဲ့တဲ့အတွက် များ စွာ သော ပူဇော်သက္ကာရကို မရခဲ့ပေဘူး။ အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန်မထေရ် ကတော့ မြတ်စွာ ဘုရားအထံတော် မှာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခဲ့တဲ့အတွက် များ စွာ သော ကြီးစွာ သော ပူဇော် သက္ကာရကို ရရှိပေတယ် ...”

မြတ်စွာ ဘုရား လာတော် မူလတ်၍ ရဟန်းတို့ကို ဘယ်သို့သော စကားဖြင့် စည်းဝေးကြ သနည်းဟု မေးတော် မူသော အခါ ရဟန်းများ ကလည်း အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန်မထေရ်၏ ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်ခြင်းနှင့် ကြီးစွာ သော ပူဇော်သက္ကာရ သဘင်အကြောင်း ပြောဆို စည်းဝေးကြပါသည် ဟု လျှောက်ထားကြသည်။

ဘုရားရှင် မိန့်တော် မူလေသည်။

“ရဟန်းတို့၊ မောဂ္ဂလာန်သည် ယခုအခါ၌ သာလျှင် ငါဘုရားအထံတော် ၌ များ စွာ သော ပူဇော်သက္ကာရကို ရသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌ လည်း ရခဲ့ဖူးပြီ”

ဇောတိပါလ ဖွားမြင်ခြင်း

နံနက်ခင်း ညီလာခံမစမီ အချိန်မှာ ပင် ပုရောဟိတ်သည် ဗြဟ္မဒတ္တမင်းထံ သီးသန့်အခစား ဝင်လာ၏ ။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် နံနက်စော ပွဲတော် စာကို ကောင်းစွာ စားသုံးနိုင်ခြင်း မရှိဘဲ ညှိုး နွမ်းသော အသွင်ဖြင့် ရှိနေသည်။

ပုရောဟိတ်ကြီးက မင်းကြီး မရွှင်မလန်း ရှိနေသည်ကို ရိပ်မိပြီး သံတော် ဦး

တင်လိုက်သည်။

“ယမန်နေ့ ညဉ့်က ကောင်းစွာ စက်တော် ခေါ် ပျော်ခဲ့ဟန် မရှိဘူး ထင်ပါတယ် အရှင်မင်းမြတ်”

“ဆရာ ပုရောဟိတ်၊ ကောင်းစွာ စက်တော် ခေါ် မပျော်ခဲ့တာ အမှန်ပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စက်တော် ခေါ်လိုရမလဲ။ စက်ရာခန်းဆောင်နဲ့တကွ တစ်နန်းတော် လုံးမှာ ရှိနေတဲ့ အလုံးစုံသော လက်နက်တို့ဟာ သူ့အလိုလိုနေရင်း အလျှံတပြောင်ပြောင် အရောင်တွေ ထတောက်ကြတယ်။ ဓားလုံလေးမြား လက်နက်များ အရောင် မြူး ခြင်းဟာ သတ္တန္တရဘေးရဲ့ ပြယုဂ်ပဲ မဟုတ်လား”

ဤစကားကို ကြားရမည် ဟု မျှော်လင့်ထားပြီး ဖြစ်သော ပုရောဟိတ်က မင်းကြီး မမြင်အောင် တစ်ချက်ပြုံးပြီးမှ လေးနက်သော မျက်နှာဖြင့် ...

“အရှင် မင်းမြတ်၊ ဓား လုံ လေး မြား စတဲ့ လက်နက်များ အလိုလို ပကတိအားဖြင့် အရောင် အဝါ တောက်ပ ကွန့်မြူး ကြခြင်းဟာ နန်းတော် မှာ သာ မဟုတ်ပါ။ တစ်ဆယ့်နှစ် ယူဇနာ ရှိသော ဗာရာဏသီ တစ်မြို့ လုံးမှာ ဖြစ်ပေါ်ပါတယ်”

“အို ... တစ်မြို့ လုံးမှာ ဖြစ်ပေါ်သတဲ့လား။ ဒါဆိုရင် အန္တရာယ်ဘေးဟာ ပိုပြီး ကြီးကျယ် တော့မှာ လား ... ဆရာ ပုရောဟိတ်”

“စိုးရိမ်တော် မမူပါနဲ့။ အရှင် လက်နက်များ အရောင် ကွန့်မြူး ကြခြင်းဟာ၊ သတ္တန္တရ ကပ်ဘေးနဲ့သော် လည်းကောင်း၊ အခြားအခြား ဘေးအန္တရာယ်များ နဲ့သော လည်းကောင်း မည် သို့မှ ပတ်သက်ခြင်း မရှိပါဘူး”

“ဆရာ ပုရောဟိတ်၊ သင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ လက်နက်ဆိုတာ သတ်ဖြတ်ခြင်း၊ စစ်မက် ဖြစ်ပွားခြင်းတို့နဲ့ ဆက်ဆက်နေတာ မဟုတ်လား”

“သာမန်အားဖြင့် တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ သို့သော် ယမန်နေ့ ညဉ့် ကတော့ ထူးခြားတဲ့ ဝိသေသများ နဲ့ ယှဉ်ပါတယ် အရှင်မင်းမြတ်”

“ဘယ်လို ထူးခြားတဲ့ ဝိသေသလဲ”

“ရွှေနားဆင်တော် မူပါ။ ယမန်နေ့ ညဉ့်အလွန် မိုးသောက်ထ ကာလမှာ ကျွန်တော် မျိုးရဲ့ ဇနီးသည် ပုဏ္ဏားမရဲ့ ဆယ်လလွယ်ခဲ့ရသော ပဋိသန္ဓေမှ သားယောက်ျား ဖွားမြင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီအခိုက်မှာပဲ ကျွန်တော် မျိုး အိမ်မှာ ရှိတဲ့ လက်နက်များ သည် အရောင် အလှူများ တောက်ပလာတဲ့ အတွက် ကျွန်တော် မျိုးဟာ အပြင်ထွက်ပြီး ကောင်းကင်ကို ကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ နက္ခတ်သည်ခြင်း၊ ယှဉ်ခြင်းကို စစ်ဆေးခဲ့ပါတယ်”

“အင်း ... သင့်သား ဖွားမြင်တဲ့အခိုက် လက်နက်တွေ အရောင် ထတောက်၊ သင်က ကောင်းကင်နက္ခတ်ကိုကြည့်တော့ ဘယ်လိုထူးခြားချက် တွေ သလဲ”

“လက်နက်များ အရောင် အဝါ တောက်ပခြင်း မည် သည်မှာ ထိုစဉ်အခိုက် နက္ခတ်ဆိုးများ နဲ့ ယှဉ်ခဲ့ရင်တော့ အမှန်ပဲ၊ လက်နက်ဘေးရန် သူပုန်သူကန် အန္တရာယ်ပေါ်မယ်လို့ အဓိပ္ပာယ် ရပါတယ်။ သို့သော် ယခု အခြင်းအရာမှာ တော့ နက္ခတ်ကောင်းများ နဲ့ချည်း ယှဉ်နေတာ ဖြစ်လို့ ဆိုးကျိုးအပြစ် လုံးဝကင်းပါတယ် အရှင်မင်းမြတ်”

“ဆိုးကျိုးအပြစ်ကင်းတယ်ဆိုတော့ ကောင်းကျိုးချမ်းသာနဲ့ ဆက်စပ်တယ်လို့ သင် ဆိုသလား ဆရာ ပုရောဟိတ်”

“အမှန်ပဲ ကောင်းကျိုးချမ်းသာနဲ့ ဆက်စပ်ပါတယ် အရှင်။ ကျွန်တော် မျိုးနဲ့ ပုဏ္ဏားမက ဖွားမြင်တဲ့ သားဟာ အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်မှာ ပြိုင်ဖက်လေးသမားတကာတို့ ထက်မြက်သော တုဖက်ကင်းတဲ့ လေးသမား စစ် ဖြစ်မယ့် နိမိတ်ပါ အရှင်မင်းမြတ်”

“တုဖက်ကင်းတဲ့ လေးသမား၊ သင်ရဲ့ သားဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အသက် ကျွန်ုပ်ရဲ့ ထီးနန်းနဲ့တကွ ဗာရာဏသီရဲ့ အန္တရာယ်ကို မ ဖြစ်ပေါ်စေနိုင် ဘူးလို့ သင် ဆိုမလား ဆရာပုရောဟိတ်”

“ကျွန်တော် မျိုး တစ်သက်လုံး ဆည်းပူးတတ်မြောက်ခဲ့တဲ့ ဝေဒလေးပုံနဲ့တကွ ကျွန်တော် မျိုးရဲ့ အရှင်အပေါ် လေးမြတ် သစ္စာရှိမှု အလုံးစုံတို့ အပေါ်မှာ ရပ်တည်ပြီး

မှန်သော စကား ရဲ့ရဲ့ ဆိုပါတယ် အရှင်။ ကျွန်တော် မျိုးရဲ့ သားဟာ လေးသမားတကာတို့ထက် မြတ်သော လေးသမားအဖြစ် အာနုဘော် ကြီးမားသူ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ထိုအာနုဘော် အစွမ်းအားဖြင့် အရှင်မင်းမြတ်ရဲ့ ဂုဏ်ကျက်သရေနဲ့တကွ ဗာရာဏသီကို ယခင်ကထက် တင့်တယ်စေသူ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် အရှင်မင်းမြတ်”

“အို ... သည်လိုတဲ့လား။ သင့်ပညာ၊ သင့်သီလကို ကျွန်ုပ် ယုံကြည်၏ ။ သင်၏ သားကိုသာ ကောင်းစွာ ပြုစုပျိုးထောင်ပေတော့။ အရွက်ရောက်သော ကာလမှာ ကျွန်ုပ်တို့ကို ပြသပေတော့။ ညစ်နွမ်းနေခဲ့တဲ့ နံနက်ခင်းကို ကျက်သရေ မင်္ဂလာရှိအောင် ပြောင်းလဲပေးနိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် သင့်ရဲ့ သား နို့ဖိုးအဖြစ် အသပြာ တစ်ထောင် ချီးမြှင့်လိုက်တယ်”

“ဘုန်းတော် ကြောင့် ပါ အရှင်မင်းမြတ်”

ပုရောဟိတ်သည် ညီလာခံအပြီး စံအိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ အနီးပုခက်တွင် မှ တစ်ရက်သား မပြည့်သေးသည့် ကလေးငယ်၏ ခေါင်းရင်းတွင် ထိုင်လျက် ရေရွတ်၏ ။

“ဖွားမြင်သော ခဏ လက်နက်များ အရောင် အဝါ တောက်ပ ကွန့်မြူး ခြင်းရဲ့ အဖြစ်ကို အကြောင်းပြုပြီး ဇောတိ၊ အလင်း၊ တောက်ပခြင်း အနက်စွဲနဲ့ ငါ့ရဲ့ သားကို ဇောတိပါလလို့ အမည် မှည့်လိုက်တယ်”

အခွင့်ထူးခံ ဇောတိပါလ

ဇောတိပါလသည် တောင့်တကြောင့်ကြ မှု ခပ်သိမ်း ကင်းဝေးလျက်ပင် တစ်စတစ်စ ကြီးပြင်း လာခဲ့ရာ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်သို့ ရောက်လာ၏ ။

ဗြဟ္မဏမျိုးနွယ်၏ မြတ်သော အသရေကို ရရှိဆက်ခံထားသူ ဖြစ်သည့်အပြင် အစခပ်သိမ်း ချမ်းသာစွာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသူ ဖြစ်သည့် အလျောက် ဇောတိပါလသည် ဗာရာဏသီ၏ အထက်လွှာ အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ပင် အခြားလူလင်ပျိုးများ ထက် ပို၍ ဂုဏ်သတင်း ကြီးသူ ဖြစ်နေသည်။

ဖွားမြင်ချိန်တွင် လက်နက်များ အရောင် တောက်ပခြင်း၊ ဖွားမြင်ပြီးစမှာ ပင် ဗြဟ္မဒတ္တမင်း၏ နို့ဖိုးအသပြာ တစ်ထောင်ကို ရရှိခဲ့ခြင်း ဟူသော အကြောင်း နှစ် ကြောင်းကလည်း ဇာတိပါလကို ပို၍ ကြီးကျယ်စေခဲ့သည်။

သို့သော် ဖခင် ပုရောဟိတ်ကြီးသည် သား ဖြစ်သူအား ထိုမျှဖြင့် ရပ်တန့်မနေစေဘဲ ယောက်ျားကောင်းတို့ အရည်အသွေးဖြင့် ပြည့်စုံကုံလုံအောင် တစ်ဆင့်တိုးမြှင့်ပေးရန် နားလည်သူ ဖြစ်လေသည်။

“သားမောင် ... အမိအဖတို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းနဲ့အတူ တာဝန်ဝတ္တရား တစ်ရပ်လည်း ရှိနေတယ်။ အဲဒါ ကတော့ ချစ်စွာ သော သားကို အဝေးအရပ်သို့ ပို့လွှတ် ပညာသင်စေခြင်းပဲ ဖြစ်တယ်။ မိမိ ဇာတိဒေသနဲ့ မိဘအာဝါသကနေ ခွဲခွာပြီး အဝေးဒေသမှာ ပညာသင်ယူခြင်းဆိုတာ လုလင်ပျို သားယောက်ျားကောင်းတို့ရဲ့ ဝတ္တရားတစ်ရပ် ဖြစ်တယ်”

ဇာတိပါလက ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေ၏ ။

“အဝေးအရပ်မှာ ပညာဆည်းပူးခြင်းအားဖြင့် မလိုလားအပ်သော ဇာတိပုညဂုဏ်မာန ထောင်လွှားခြင်းကို ထိန်းချုပ်ရာ ရောက်တယ်။ အခြားတစ်ပါးသော သူစိမ်းများ နဲ့ အတူတကွ နေကြရလို့ လူ့သဘာဝ သဘောကိုလဲ ပိုမို ကျယ်ပြန့်စွာ မြင်သိလာစေတယ်။ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံမှု နဲ့တကွ ဗဟိဒ္ဓရဲ့ အခြေအနေ အမျိုးမျိုးကို ရင်ဆိုင်ရတာ ဖြစ်တဲ့အတွက် လောကသဘာဝကိုလဲ ပိုမို လေးနက်စွာ မြင်တွေ့ ပြီး လျောက်ပတ်သော နှလုံးသွင်းမှု ရင့်ကျက် ရရှိစေတယ်။ အမိအဖ ဇာတိဒေသကို ခွဲခွာရတဲ့အတွက် အမိအဖ ကျေးဇူးတရားနဲ့ ဇာတိဒေသ ချစ်ခင်မှု ကိုလဲ ပိုမိုနက်ရှိုင်းစွာ ခံစားလာစေတယ်။ အစရှိကုန်သော အကျိုးကျေးဇူးများ ဖြစ်ထွန်းလာဖို့ အရေး သားမောင်ဟာ အဝေးဒေသ တက္ကသီလာကို သွားပြီး ပညာ သင်ယူရလိမ့်မယ်”

“သားမောင်အတွက် အဲဒီ အခွင့်အရေး ရဖို့ အသက်အရွယ် ချိန်ခါသင့်ပြီဆိုတာ သား သိပါတယ် ဖခမည်းတော် ဘုရား”

ဇာတိပါလက တက်ကြွရွှင်လန်းစွာ ဆိုသည်။ မိခင် ပုဏ္ဏားမကြီးကား

အမေတို့၏ ကြီးမားသော သံယောဇဉ်မေတ္တာဖြင့် မျက်ရည်များ ဝဲလျက်ရှိသည့် အကြားကပင် ခွင့်ပြုလေသည်။

တက္ကသီလာသို့ ဇောတိပါလ ထွက်ခွာမည် နေ့ မိဘများ ကို ရှိခိုးကန်တော့ အပြီးတွင် ဖခင် ပုရောဟိတ်ကြီးက ဆုပေးရင်း အလေးအနက် စကား တစ်ခွန်းဆို၏ ။

“သား ... ဒိသာပါမောက္ခထံက အငှာရသ အတတ်များ သင်ယူတဲ့အခါ လေးအတတ်ကို အထူးပြုစမ်း”

ဇောတိပါလက ပြုံး၍ ခေါင်းညှိတ်လေသည်။

*

ဒီသာပါမောက္ခအုပ်ချုပ်သော တက္ကသီလာ၏ သမိုင်းတွင် ယခင်အစဉ်အဆက် တစ်ခါမှ မကြုံဖူးသော အံ့ဖွယ်သရဲ ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာ၏ ။

ဓား၊ လှံ၊ ရဲတင်း၊ ပုဆိန် စသည့် လက်ရုံးဆိုင်ရာ အတတ်ပညာများ တွင် လေးအတတ်သည် အခက်ခဲဆုံးနှင့် အဆင့်အမြင့်ဆုံး ဖြစ်လေသည်။ အခြားသော လက်ရုံးအတတ်များ ကို ကျွမ်းကျင် တတ်မြောက်ခဲ့ကြပြီးသော တက္ကသီလာ တပည့်တို့သည် လေးအတတ်အဆင့်သို့ ရောက်လျှင် အနည်းနှင့် အများ အခက်အခဲ ကြုံကြရသည်။ ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယနှင့် အထပ်ထပ် လေ့ကျင့်မှု တို့ဖြင့် မနားတမ်း ဖြည့်ဆည်းရသည်။

သို့သော် လေးအတတ်ဟူသည်ကား၊ လေးကိုင်း၊ လေးညှို့၊ မြားတည်းဟူသော အရာသုံးခုကို ကျွမ်းကျင်ရုံမျှဖြင့် မပြည့်စုံနိုင်သော ကိစ္စ ဖြစ်၏ ။ အဝေးသို့ ပစ်လွှတ်သော လက်နက် ဖြစ်သည့်အလျောက် မိမိ၏ ညှို့ မှ ထွက်ပျံသွားသော မြားတံ ဖြတ်သန်းသွားရမည် အကွာအဝေး၊ လေတိုက်နှုန်း၊ အနိမ့်အမြင့်တို့ကိုပါ ထည့်သွင်း စီမံရ၏ ။ စင်စစ်မူ လေးကိုင်းကို ကိုင်ဆွဲ၊ လေးညှို့ကို ငင်ဆွဲ၊ မြားတံ တပ်ဆင်ရသည့် အဆင့်သည်ပင်လျှင် ခက်ခဲ နက်နဲမှု နှင့် စွမ်းရည်များ က ရှိနှင့် နေပြီ ဖြစ်၏ ။ မာကြောသော လေးကိုင်းနှင့် ပျော့ပျောင်းသော ညှို့ ကို ပေါင်းဆုံနေခြင်းကပင်လျှင် လျှို့ ဝှက်သော အနုပညာ ဖြစ်နေလေသည်။ သေးငယ် ချွန်မြဲသော မြားတံကလေးကို လေအထုထဲသို့ ဖောက်ခွဲပျံသန်း စေရသည့် ဖြစ်စဉ်မှာ လည်း ဗဟိုဒွ၏ စိန်ခေါ်မှု များ အပြည့် ရှိနေသော အဆင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လေးအတတ် ကျွမ်းကျင် ပေါက်မြောက်သော တက္ကသီလာ တပည့် စာသင်သားဆို၍ မရှိသလောက် ရှားခဲ့သည်။ ရှိခဲ့ဖူးသူတို့မှာ လည်း လပေါင်းများစွာ

အပြင်းအထန် ကြိုး စား အားထုတ် လေ့ကျင့်ခဲ့ကြရသူများ ဖြစ်၏ ။ ယခုကား ...

‘ခုနစ် ရက်’ ဖြင့် လေးအတတ်ကို ကမ်းကုန်ရုံမက တစ်ဖက်ကမ်းခတ်အထိ တတ်မြောက်သွားသော လုလင်တစ်ဦး ပေါ်ပေါက်လေပြီ။

ထိုသူကား ... ဇောတိပါလ။

*

ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးသည် တက္ကသိုလ် ခန်းမဆောင်၏ ထိပ်တွင် နေရာယူ ထိုင်လိုက်၏ ။ တပည့် ငါးရာတို့သည်လည်း အသီးသီး နေရာ ယူကြသည်။ ထိပ်ဆုံးတွင် ဇောတိပါလ ထိုင်သည်။

လက်အုပ် ချီနေကြသော တပည့်များ ကို ဆရာကြီး ပြောသည်။

“တပည့်တို့ ... ငါ အိုမင်းပြီ။ စာပေ အနုပညာများ ကို သင်ကြား ပို့ချဖို့ တတ်စွမ်း နိုင်သေးပေမယ့် လက်ရုံးအတတ်ကို သင်ကြားပို့ချဖို့အတွက်တော့ ငါ့ရဲ့ ဇရာဒုဗ္ဗလက ခွင့်မပြု တော့ဘူး”

တပည့်များ တိတ်ဆိတ်စွာ နားစွင့်နေကြသည်။

“ဒါကြောင့် တပည့်တို့ကို ငါ့ကိုယ်စား လက်ရုံးအတတ် သင်ကြားပေးဖို့ တစ်ဦး တစ်ယောက် ထံ ငါ လွှဲအပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူ ကတော့ ...”

ရှေ့ဆုံးတွင် ထိုင်နေသော ဇောတိပါလ၏ ဦးခေါင်းထက်သို့ ဆရာကြီးက လက်ဝါးတက်လိုက်ပြီး ...

“ဇောတိပါလ ဖြစ်တယ်”

အကြောင်းစုံ သိထားကြသော တပည့်လုလင်များ ဝမ်းသာအားရ လှုပ်လှုပ်ရွရွ

ဖြစ်သွားကြလေသည်။ ဆရာကြီးက ဆက်ပြောသည်။

“ဇောတိပါလကို ငါက တာဝန်နဲ့ ရာထူးကိုသာ ပေးအပ်တာ မဟုတ်ဘူး။
ထိုက်တန်တဲ့ ဆုလာဘ်များ ကို ပေးအပ်ရဦးမှာ ဖြစ်တယ်”

ဆရာကြီးက ... မျက်ရိပ်ပြလိုက်သော အခါ ခန်းမဆောင်၏ အတွင်း
ခန်းတံခါးရွက် ပွင့်လာပြီး အမှု လုပ်ခြောက်ယောက် ထွက်လာကြသည်။ သူတို့
တစ်ဦးစီလက်တွင် ကတ္တီပါဖြင့် အုပ်လွှမ်းသော အရာများ ပါလာ၏ ။ ဆရာကြီးက ထိုကတ္တီပါ
အဝတ်များ ကို ဖွင့်စေပြီး ...

“ခက်ခဲ နက်နဲလှသော လေးအတတ်ကို ခုနစ် ရက်မျှနဲ့ အပြီးတိုင် တတ်မြောက်
ကျွမ်းကျင်သူဆိုတာ တက္ကသီလာရဲ့ သမိုင်းမှာ မရှိခဲ့ဘူး။ မကြုံစဖူး ထူးကဲစွာ
ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ ဇောတိပါလရဲ့ စွမ်းရည်ထူးကို ချီးမြှောက်တဲ့ အနေနဲ့ ... ဆရာကြီး ဂုဏ်ပြု
ပေးအပ်မယ့် အရာများ ကတော့ တစ် ... ဒါ ဆရာကြီးကိုင်တဲ့ သန်လျက်၊ နှစ် ... အစပ်နဲ့
လုပ်ထားတဲ့ ဆိတ်ချီလေး၊ သုံး ... အစပ်နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ မြားတောင့်ဘူး၊ လေး ...
ဆရာကြီးသုံးတဲ့ ချပ်ဝတ်တန်ဆာ၊ ငါး ... ဆရာကြီးသုံးတဲ့ သင်တိုင်း၊ ခြောက် ...
ဆရာကြီးသုံးတဲ့ သင်းကျစ်။ ဇောတိပါလ ... ဒီပစ္စည်းတွေ ကို ဆက်ခံယူပေတော့ ... ငါ့ တပည့်”

ဂုဏ်ပြုဟစ်ကြွေးသံများ ၊ လက်ခေါက်မှု တ်သံများ ၊ လက်ခုပ်သံများ ဟိန်း၍
ထွက်ပေါ် သွားသည်။ ဆရာကြီးက အတန်ငယ် စောင့်ဆိုင်းပြီးမှ လက်မြှောက်ပြလိုက်၏ ။
အသံများ တိခနဲ ပြတ်သွားသည်။

“ဇောတိပါလ ... ဟောဒီ တက္ကသီလာ တပည့်လုလင် ငါးရာတို့ကို မင်းက
ငါ့ကိုယ်စား ... ဆရာစောင် အဖြစ်နဲ့ ဆက်လက် သင်ကြား ပို့ချပေးဖို့ ငါ အတိအလင်း
လွှဲအပ်လိုက်ပြီ”

“ဇောတိပါလ ... တစ်ခုခုပြောပါ ...” ဟူသော အသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏ ။
ဇောတိပါလသည် ထိုင်နေရာမှ ရပ်လျက် ဆရာကြီးအား လက်အုပ်ချီထားရင်း စကားပြော
လေသည်။

“ကျေးဇူးရှင် ဆရာသခင် လွှဲအပ်သော တာဝန်ကို ကျွန်ုပ် ပခုံးစွမ်း ရှိရှိသမျှနဲ့ ထမ်းရွက်ပါမယ်၊ ဆရာသခင် ချီးမြှင့်တဲ့ ဟောဒီ သန်လျက်၊ ဆီချိုလေး၊ မြားတောင့်၊ ချပ်ဝတ်တန်ဆာ၊ သင်တိုင်းနဲ့ သင်းကျစ်တို့ကိုလဲ ဝမ်းမြောက် ဂုဏ်ယူစွာ လက်ခံပါတယ်။ အဲဒီ ဆုလာဘ်များ ဟာ စင်စစ်တော့ ဆုလာဘ်မည် ကာ မတ္တမဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာဂုဏ်ကျေးဇူးများ ကို အမြဲမပြတ် အောက်မေ့နှလုံး သွင်းနေစေမယ့် အရာဝတ္ထုများ လဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါတင်မကပါဘူး။ ဒီအရာများ ကို ကိုင်တွယ် တပ်ဆင် အသုံးပြုပြီး လောကအတွက် အကျိုးကျေးဇူး ကြီးမားစေမယ့် အလုပ်များ ကျွန်ုပ် အသက်ထက်ဆုံး စွမ်းအား ရှိသမျှနဲ့ လုပ်ဆောင် သယ်ပိုး သွားပါမယ်လို့ ဒီနေရာကနေ အဓိဌာန် ပြုလိုက်ပါတယ်”

ဟစ်ကြွေးသံများ က ခန်းမဆောင် နံရံများ နှင့် အမိုးကို ပွင့်ထွက် ပေါက်ကွဲစေမတတ်၊ လှံထွက် သွားကြလေသည်။

*

သုံးနှစ် တာသော ကာလတို့ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

ဇောတိပါလသည် တက္ကသီလာတွင် ဒိသာပါမောက္ခ ကိုယ်စား လှလင်ငါးရာတို့ကို သင်ကြားပို့ချပေးရင်းဖြင့် ပင် ကိုင်တိုင်၏ စွမ်းရည်သည်လည်း ပို၍ ပို၍ မြင့်မားကျွမ်းကျင်လာခဲ့၏ ။ သုံးနှစ် ရောက်သော အခါ အားလုံးပင် တက္ကသီလာကို ခွဲခွာ၍ နေရပ် အသီးသီးသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ဇောတိပါလလည်း ဗာရာဏသီသို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

လက်အုပ်ချီရှိခိုးနှုတ်ဆက်နေသော ဇောတိပါလကို ကြည့်၍ မခင် ပုဏ္ဏေးမကြီး မျက်ရည်ဝဲနေစဉ် ဖခင် ပုဏ္ဏေးကြီးကမူ မယွင်းသော ဣန္ဒြေဖြင့် မေးလိုက်၏ ။

“သား ... ဇောတိပါလ ... တက္ကသီလာမှာ ငါ့သား အတတ်ကုံလုံ ပြည့်စုံစွာ သင်ယူပြီးခဲ့ပြီလား”

“သင်ယူပြီးခဲ့ပါပြီ ခမည်းတော် ”

“အကြွင်းမဲ့ အပြီးတိုင် သင်ယူတတ်မြောက်ပြီလား သား”

“ပညာတို့ မည် သည်မှာ ကုန်စင်ပြီးမြောက်သည် မရှိပါ ခမည်းတော် ။

ဒါကြောင့် ဆက်လက် သင်ယူဖို့အတွက် အကောင်းဆုံး ပြည့်စုံမှု နဲ့ သားတော် တတ်မြောက်ခဲ့ပြီ ဆိုရပါမယ်”

ပုဏ္ဏားကြီး နှစ် ခြောက်စွာ ခေါင်းညိတ်နေစဉ် ဇောတိပါလ ဆက်ပြော၏ ။

“သို့သော် ဒီလောကမှာ အသစ်အသစ်သော ဗျူဟာ ထပ်မံ မပေါ်ထွက်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံးရှိဆဲ ဗျူဟာ နည်းစနစ်များ အရ နောက်ထပ် သင်ယူစရာမရှိတော့အောင် သား အကုန်အစင် အကြွင်းမဲ့ တတ်မြောက်ခဲ့ပါပြီ ခမည်းတော် ”

“အင်း ... အဲဒီ အတတ်က ဘာလဲ ပြောစမ်း သား”

“လေး အတတ်ပါ ခမည်းတော် ”

ပုဏ္ဏားကြီးသည် သား ဖြစ်သူကို ပွေ့ဖက်လိုက်၏ ။ အနီးရှိ ပုဏ္ဏားမကြီးက မျက်ရည်များ သုတ်ကာ ကတုန်ကယင် ဝမ်းသာအားရ ပြော၏ ။

“ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း ... ဖအေလုပ်သူကလဲ အတိအကျမှာ လိုက်တယ်။ သားလုပ်သူကလဲ အတိအကျလိုက်နာတယ်။ ဟုတ်ကြပါပေ ... ဒီသားအဖ မအေကြီးကို ကြို မပြောကြဘူးပေါ့လေ။ ဒါ သားအဖ ကြိတ်ပြီး လုပ်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား ...”

ဇောတိပါလသည် မိခင်ကြီးအား ပြေးဖက်လိုက်လေသည်။ ပုဏ္ဏားမကြီးကား “ငါ့ သားလေး ... ငါ့သားလေး” ဟု တတွတ်တွတ် ရေရွတ်ရင်း ပြုံးရင် မျက်ရည်များ မစဲစတမ်း ရှိနေတော့သည်။

နေ့လယ်စာ သုံးဆောင်ရန် အခေါ်အပင့် ရောက်နှင့် နေသော အိမ်တော် အမှု လုပ်သူ တံခါးဝမှာ ပင် စုံရပ်ရင်း မခေါ်မပင့် နိုင်သေးဘဲ သူပါ မျက်ရည်များ ဝဲနေလေသည်။

“အရှင်မင်းမြတ် ... ကျွန်တော် မျိုးကြီးရဲ့ သား ဇောတိပါလဟာ တက္ကသီလာက အတတ်သင် ကုံလုံပြည့်စုံလို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာပါပြီ”

“ဇောတိပါလ ... အင်း ... သူ့ကို ကိုယ်တော် ကောင်းကောင်း သိရခဲ့တာပေါ့။ သင့်သား အခုရှိနေသလား”

“ကျွန်တော် မျိုး ကြီးရဲ့ လက်ယာဘက်မှာ ခစားနေသူဟာ ဇောတိပါလပါ အရှင်”

ဗြဟ္မဒတ္တမင်းသည် ဇောတိပါလသည် လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်၏ ။

“ဇောတိပါလ ... မောင်မင်း ကျွန်ုပ်ထံမှာ ခစားရမယ်”

“အရာအထူး ဌာနန္တရနဲ့ ရိက္ခာကို သိစေတော် မူပါ အရှင်”

ပုဏ္ဏားကြီး အတိအလင်းပင် မေးလျှောက်လိုက်သည်။

“ရာထူးဌာနန္တအရ ဘွဲ့မည် ရည်ကို ကျွန်ုပ်နောက်မှ သတ်မှတ်မယ်။

ရိက္ခာကိုတော့ ယခုပဲ သတ်မှတ်လိုက်ပြီး နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အခစား ဝင်ရမယ်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တစ်ထောင်သော အသပြာ ယူစေ”

ညီလာဆောင်အတွင်း : အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်သွား၏ ။

အခွင့်ထူးခံ ဇောတိပါလ ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။

*